

РЕШЕНИЕ

№ 5200

гр. София, 09.08.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 04.05.2018 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2851** по описа за **2018** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Столична община, срещу Решение № 293479 от 14.12.2017 г., постановено по НАХД № 11493/2017 г. по описа на СРС, НО, 10 – ти състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № [ЕГН] от 01.03.2017 г., издадено от заместник-кмета на Столична Община, с което на [фирма], е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева за нарушение на чл. 14, ал. 1 от Закона за местни данъци и такси /ЗМДТ/.

Срещу решението на СРС е постъпила в срок касационна жалба от АНО, с която се иска решението да бъде отменено. В жалбата се твърди, че е нарушен материалният закон и са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. По същество, твърденията са, че [фирма] е осъществил вмененото нарушение, като не е декларирал в законоустановения 2-месечен срок процесния недвижим имот. Твърди се липсата на допуснати съществени процесуални нарушения, накърнили правото на защита на санкционираното лице. Посочва се, че арушенията в хода на административното производство – различното посочване в АУАН и НП на момента на изтичане на двумесечния срок за подаване на данъчна декларация и на санкционна норма (основание за налагане на имуществена санкция), са несъществени, изхождайки

от утвърденото в теорията и практика разбиране, че съществени са тези процесуални нарушения, чието неизвършване би довело до различни фактически и правни изводи. Твърди се, че посочването на началния момент, от който започва да тече законоустановения двумесечен срок за подаване на декларацията е достатъчен, като и че посочването на санкционната норма не е задължителен реквизит на наказателното постановление по смисъла на чл. 57 ЗАНН. Искане се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърдено наказателното постановление.

Ответникът – [фирма], в писмен отговор, изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Счита, че решението на СРС е правилно и законосъобразно като моли съда да го остави в сила. В съдебно заседание не се явява и не изпраща представител.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София - град, XX- ти касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

От фактическа страна СРС е установил следното:

На 08.12.2016 г. [фирма] подало в Дирекция „Общински приходи“ на СО, район „И.“ декларация по чл. 14, ал. 1 ЗМДТ, за придобит от дружеството имот, в резултат на извършено преобразуване чрез отделяне от [фирма], ЕИК[ЕИК]. Данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти по чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ е подадена от ответника на 02 декември 2016 г., извън законово определения двумесечен срок, определен от АНО за времето 29.07.2016 - 29.09.2016 г.

Във връзка с констатираното забавяне при подаване на декларацията за облагане с данък върху недвижимите имоти от страна на [фирма], бил съставен АУАН, с който на дружеството е вменено извършване на административно нарушение за това, че в качеството си на лице, придобило недвижим имот, в периода от 25.07.2016 до 25.09.2016 г. не е подало декларация за облагане с годишен данък върху недвижими имоти пред съответната местна администрация, на чиято територия е разположен имотът. Деянието било квалифицирано като нарушение на чл. 14, ал. 1 ЗМДТ. АУАН е подписан без възражения, като в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не са постъпили допълнителни писмени такива. Въз основа на така съставения АУАН било издадено процесното НП.

При така установеното от фактическа страна, СРС приел от правна, че са налице допуснати нарушения от процесуално естество, които съдът намира за съществени и това налага отмяната на издаденото НП. От мотивите на обжалваното съдебно решение става ясно, че не може да се установи еднозначно датата на извършване на нарушението, тъй като е налице съществено разминаване на описанието в двата документа, като за време на извършване на нарушението се сочат две различни дати. Освен очертаните пропуски в словесното описание на нарушението е налице и такова при цифровото описание, тъй като наказващият орган не е посочил разпоредбата, очертаваща състава на административно нарушение, по силата на която дружеството е било санкционирано. Нормата на чл. 123 ЗМДТ, която е основание на отговорността и определя параметрите на имуществената санкция, изобщо не е посочена в текста на постановлението. Приел е също, че липсва извършено нарушение от страна на

[фирма].

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Настоящата инстанция намира, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи действително отмяната на наказателното постановление.

Настоящата инстанция намира, доводите в касационната жалба за неправилно приложение на материални закон за неоснователни. В това отношение следва да бъдат споделени изводите на СРС.

Нормата на чл. 262 в от ТЗ изрично предвижда, че при отделяне част от имуществото на едно търговско дружество (преобразуващо се дружество) преминава към едно или няколко дружества, които стават негови правоприменици за тази част от имуществото. В този случай съгласно същата норма новоучреденото дружество става правоприменик за тази част от имуществото на преобразуващото се дружество, което не се прекратява. При така дадената правна уредба се установява, че е налице правоприменство по отношение правото на собственост върху притежаваните от преобразуващото се дружество недвижими имоти и че за правоприменика, какъвто е и [фирма] е възникнало задължение по чл.14, ал.1 от ЗМДТ да декларира придобития по този начин имот. В чл. 263ж, ал.1 от ТЗ е предвидено, че преобразуването има действие от момента на вписването в търговския регистър. [фирма] е вписано в търговския регистър по силата на преобразуване чрез отделяне от [фирма]. Видно от представеното пред АНО удостоверение № 20161013162328 от 13.10.2016г., вписването на преобразуването по партидата на правоприменика е извършено на 13.10.2016г. Поради това придобиването на имота, собственост на [фирма], за който е подадена декларацията от 08.12.2016г. е станало на 13.10.2016г. Това е и началният момент на срока по чл. 14, ал.1 от ЗМДТ, от който възниква задължението за деклариране на придобития имот от новоучреденото дружество [фирма]. В случая както в акта, така и в наказателното постановление е прието, че срокът тече от датата, на която е договорът за преобразуване е обявен в търговския регистър – 29.09.2016г., а не от датата на вписване на преобразуването. Така възприетия момент на настъпване на правоприменството е в противоречие с нормата на чл. 263ж, ал.1 от ТЗ. Допуснатото нарушение при определяне на момента на преобразуване е довело до погрешно определяне на началния момент на срока по чл. 14, ал.1 от ЗМДТ и до нарушение на чл. 42, т.4 и чл. 57, ал.1 ,т. 5 при описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, в това число датата на нарушението, посочена в акта и в НП. В случая [фирма] е санкционирано за закъснение от 2 месеца и 9 дни, при подаване на декларацията по чл.14, ал.1 от ЗМДТ на 08.12.2016г., вместо в срок до 29.09.2016г. Такова нарушение от събраните по делото доказателства не се установява. Срокът за подаване на декларацията по чл. 14, ал.1 от ЗМДТ за придобит по силата на преобразуването недвижим имот е започнал да тече от вписване на преобразуването на 13.10.2016г. и е изтекъл на 13.12.2016г. Следователно датата, до която е следвало да се подаде декларация не е тази, описана в акта и в наказателното постановление. Нарушението е съществено, тъй като е довело до предявяването на административно-наказателно обвинение за нарушение, каквото не се установява от фактическа страна.

На следващо място, в процесното НП е посочена нарушената разпоредба - чл. 14, ал. 1 ЗМДТ, която предвижда, че за новопостроените или придобитите по друг начин имоти собственикът, съответно носителят на ограниченото вещно право, уведомява за

това писмено в 2-месечен срок общината по местонахождението на имота, като подава данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти. Посочената правна норма, предписваща определено правило за поведение, обаче не е санкционна, тъй като в нея не се посочва какво административно наказание следва да се наложи на лицата (физически и юридически) в случай на неизпълнение на предписанието ѝ.

В НП липсва посочване на санкционната разпоредба, въз основа на която е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. на касатора. Така констатираното нарушение е съществено и накърнява правото на защита на наказаното лице, доколкото го лишава от правото да се защити по отношение наложеното му наказание, а от друга страна препятства проверката на съда относно законосъобразността на размера на санкцията. Съдът не може да провери дали е приложена правилната санкционна норма, дали тя предвижда наказание в наложения размер, както и дали е наложен справедлив размер на имуществената санкция (в случай, че същата попада в законоустановените граници).

За това нарушение санкцията е предвидена с нормата на чл. 123, ал. 1 ЗМДТ, съгласно която, който не подаде декларация по чл. 14, не я подаде в срок, както и не посочи или невярно посочи данни или обстоятелства, водещи до определяне на данъка в по-малък размер или до освобождаване от данък, се наказва с глоба в размер от 10 до 400 лв., а юридическите лица и едноличните търговци - с имуществена санкция в размер от 500 до 3000 лв., ако не е предвидено по-тежко наказание. Приложената санкционна разпоредба от административнонаказващия орган обаче не може да бъде установявана и посочена от съда при обжалване на НП или от касационната инстанция, с оглед строго формалния характер на административнонаказателното производство.

В допълнение, в НП като нарушени са посочени и разпоредбите на чл. 28 и чл. 29 ЗАНН, които дефинират преценката на административно-наказващия орган за "маловажност", както и последиците от нейната приложимост. Това противоречие, както и липсата на посочена санкционна разпоредба, следва да бъдат квалифицирани като съществено процесуално нарушение, накърняващо правото на защита на уличеното в нарушение лице, което е самостоятелно основание за отмяна на НП. По изложените съображения, жалбата се явява неоснователна, а решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Липсата на основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс води до извод за отхвърляне на касационната жалба като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 293479 от 14.12.2017 г., постановено по НАХД № 11493/2017 г. по описа на СРС, НО, 10 – ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.